SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
**VIII kadencja**

# Druk nr 2132

**S P R A W O Z D A N I E**
**K O M I S J I  U S T A W O D A W C Z E J**

# o poselskim projekcie ustawy o zmianie ustawy o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprywatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa oraz niektórych innych ustaw (druk nr 2033).

Sejm, na 53. posiedzeniu w dniu 8 grudnia 2017 r. – na podstawie art. 39 ust. 2 regulaminu Sejmu – skierował powyższy projekt ustawy do Komisji Ustawodawczej w celu rozpatrzenia.

Komisja Ustawodawcza po rozpatrzeniu tego projektu ustawy na posiedzeniu w dniu 13 grudnia 2017 r.,

wnosi:

**W y s o k i  S e j m** uchwalić raczy załączony projekt ustawy.

Komisja – zgodnie z art. 43 ust. 3 regulaminu Sejmu – przedstawia na żądanie wnioskodawców, następujące wnioski mniejszości:

1) w art. 1 w pkt 13 skreślić lit. c;

**– poseł B. Józwiak**

**– poseł J. Kozłowski**

2) w art. 1 pkt 41 nadać brzmienie:

„41) art. 41 otrzymuje brzmienie:

„Art. 41. 1. W decyzji, o której mowa w art. 29 ust. 1, Komisja może stwierdzić, że wskutek wydania decyzji reprywatyzacyjnej wyrządzono szkodę gminie lub Skarbowi Państwa przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej.

2. Wyrządzenie szkody, o której mowa w ust. 1, stanowi podstawę odpowiedzialności osoby działającej w charakterze organu administracji publicznej lub z jego upoważnienia albo jako członek kolegialnego organu administracji publicznej lub osoby wykonującej w urzędzie organu administracji publicznej pracę w ramach stosunku pracy, stosunku służbowego lub umowy cywilnoprawnej, biorącej udział w prowadzeniu sprawy rozstrzyganej w drodze decyzji reprywatyzacyjnej.

3. Komisja doręcza decyzję, o której mowa w ust. 1, prokuratorowi okręgowemu właściwemu ze względu na siedzibę organu, który wydał decyzję reprywatyzacyjną.

4. Jeżeli osoba, o której mowa w ust. 2, dopuściła się działania lub zaniechania z winy umyślnej, odpowiada ona do pełnej wysokości tej szkody.

5. Jeżeli osoba, o której mowa w ust. 2, dopuściła się działania lub zaniechania z winy nieumyślnej, odszkodowanie ustala się w wysokości określonej w decyzji, o której mowa w ust. 1, jednak nie może ono przewyższać 12-krotności miesięcznego wynagrodzenia tej osoby.

6. Wynagrodzenie przysługujące osobie, o której mowa ust. 2, określa się na dzień działania lub na koniec okresu zaniechania, którym wyrządzono szkodę. W przypadku gdy zgodnie ze zdaniem poprzedzającym wynagrodzenie może być określone w różnej wysokości, przyjmuje się wysokość najwyższą.

7. Do postępowania dotyczącego odpowiedzialności osoby, o której mowa w ust. 2, stosuje się przepisy art. 7 ust. 3–5 i art. 8 ustawy z dnia 20 stycznia 2011 r. o odpowiedzialności majątkowej funkcjonariuszy publicznych za rażące naruszenie prawa (Dz. U. z 2016 r. poz. 1169). Decyzja określona w ust. 1 zastępuje wniosek, o którym mowa w art. 7 ust. 1 tej ustawy.”;”.

**– poseł B. Józwiak**

**– poseł J. Kozłowski**

Warszawa, dnia 13 grudnia 2017 r.

| Sprawozdawca | Przewodniczący Komisji |
|---|---|
| /-/Barbara Bartuś | /-/Marek Ast |

*Projekt*

**U S T A W A**

z dnia …….. 2017 r.

**o zmianie ustawy o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprywatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa oraz niektórych innych ustaw[1)]**

**Art. 1.** W ustawie z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprywatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. poz. 718) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) decyzji reprywatyzacyjnej – należy przez to rozumieć ostateczną albo nieostateczną decyzję właściwego organu:

a) w przedmiocie ustanowienia prawa użytkowania wieczystego nieruchomości warszawskiej albo w przedmiocie odmowy uwzględnienia wniosku, o którym mowa w art. 7 ust. 1 dekretu,

b) w przedmiocie wznowienia postępowania, uchylenia, zmiany lub stwierdzenia nieważności decyzji dotyczącej prawa użytkowania wieczystego nieruchomości warszawskiej albo odmowy uwzględnienia wniosku, o którym mowa w art. 7 ust. 1 dekretu,

c) stanowiącą podstawę wypłaty odszkodowania lub przyznania odszkodowania w związku z nieruchomością warszawską;”;

2) tytuł rozdziału 2 otrzymuje brzmienie:

„Komisja do spraw reprywatyzacji nieruchomości warszawskich”;

3) w art. 3:

a) w ust. 1 wyrazy „usuwania skutków prawnych decyzji reprywatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa” zastępuje się wyrazami „reprywatyzacji nieruchomości warszawskich”,

---

1) Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece oraz ustawę z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym.

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Zadaniem Komisji jest wyjaśnianie nieprawidłowości i uchybień w działalności organów i osób prowadzących postępowania w przedmiocie wydawania decyzji reprywatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich oraz występowanie do właściwych organów w razie stwierdzenia w toku postępowania przed Komisją istnienia okoliczności sprzyjających wydawaniu decyzji reprywatyzacyjnych z naruszeniem prawa lub popełnianiu przestępstw bądź utrudniających ich ujawnianie.”,

c) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. W celu realizacji zadań wynikających z ustawy Komisji przysługują uprawnienia prokuratora określone w ustawie z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257), ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1822, z późn. zm.[2)]) oraz art. 5, art. 66, art. 69, art. 70, art. 71 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2017 r. poz. 1767). Komisja może w szczególności żądać wznowienia postępowania sądowego oraz złożyć sprzeciw od decyzji administracyjnej.”;

4) po art. 4 dodaje się art. 4a w brzmieniu:

„Art. 4a. 1. Przewodniczący Komisji kieruje jej pracami, reprezentuje Komisję na zewnątrz oraz wykonuje inne czynności przewidziane w ustawie oraz w regulaminie działania Komisji.

2. Komisja może, na wniosek przewodniczącego Komisji, powołać ze swojego grona do dwóch zastępców przewodniczącego.

3. Przewodniczący Komisji może upoważnić członka Komisji lub pracownika urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości do wykonywania niektórych czynności przewodniczącego Komisji.”;

5) w art. 5 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Obsługę merytoryczną, administracyjną i biurową Komisji zapewnia urząd obsługujący Ministra Sprawiedliwości. Przewodniczący Komisji może upoważniać pracownika urzędu do załatwiania określonych spraw w jego imieniu, w szczególności

---

[2)] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2016 r. poz. 1823, 1860, 1948, 2138, 2199, 2260 i 2261 oraz z 2017 r. poz. 67, 85, 187, 768, 933, 1133, 1136, 1452, 1475, 1596, 1727, 1883, 2180 i 2245.

do wydawania zaświadczeń oraz do poświadczania odpisów dokumentów za zgodność z oryginałem na potrzeby prowadzonych postępowań.”;

6) w art. 9 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Komisja wydaje decyzje i postanowienia oraz podejmuje uchwały, o których mowa w art. 37c ust. 1.”;

7) w art. 10:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Komisja wydaje decyzje i postanowienia oraz podejmuje uchwały, o których mowa w art. 37c ust. 1, większością głosów, w głosowaniu jawnym, w obecności co najmniej 5 członków Komisji, w tym przewodniczącego Komisji.”,

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Decyzje, postanowienia oraz uchwały, o których mowa w art. 37c ust. 1, podpisuje przewodniczący Komisji.”,

c) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Decyzje Komisji, z wyłączeniem decyzji, o których mowa w art. 34 ust. 3, oraz postanowienia są ostateczne.”;

8) w art. 12:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Organy administracji rządowej i samorządowej, podległe im jednostki organizacyjne, organy samorządów zawodowych, a także inne jednostki organizacyjne i instytucje, na wniosek przewodniczącego Komisji, udzielają Komisji, w ramach swoich kompetencji i w terminie wskazanym we wniosku, wszelkiej pomocy przy wykonywaniu zadań, w szczególności przedstawiają informacje i dokumenty oraz wydają opinie.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Na wniosek przewodniczącego Komisji prezes właściwego sądu przekazuje niezbędne dokumenty z akt sprawy lub ich kopie, a także przesyła akta albo ich kopie w całości lub określonej części.”,

c) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Podmioty, o których mowa w ust. 1 i 1a, przekazują Komisji akta postępowań sądowych, akta postępowań w przedmiocie wydania decyzji reprywatyzacyjnych albo innych postępowań administracyjnych lub inne dokumenty w terminie wskazanym we wniosku przewodniczącego Komisji.”;

9) po art. 12 dodaje się art. 12a w brzmieniu:

„Art. 12a. 1. Komisja ma dostęp do aktualnych i pełnych danych i informacji zawartych w:

1) Krajowym Rejestrze Sądowym, o którym mowa w art. 1 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. z 2017 r. poz. 700, 1089 i 1133);
2) Krajowym Rejestrze Karnym, o którym mowa w art. 1 ustawy z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym (Dz. U. z 2017 r. poz. 678, 1475 i …);
3) centralnej bazie danych ksiąg wieczystych, o której mowa w art. $36^3$ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz. U. z 2017 r. poz. 1007 i …).

2. W celu realizacji zadań wynikających z ustawy Komisja może przetwarzać informacje, w tym również dane osobowe, ze zbiorów prowadzonych na podstawie odrębnych przepisów przez organy władzy publicznej, a w szczególności zgromadzone w Krajowym Rejestrze Sądowym, Krajowym Rejestrze Karnym i centralnej bazie danych ksiąg wieczystych, bez wiedzy i zgody osoby, której te dane dotyczą.

3. W celu realizacji zadań wynikających z ustawy Komisja może, w drodze teletransmisji danych, korzystać z bezpośredniego dostępu do danych zgromadzonych w Krajowym Rejestrze Sądowym. Minister Sprawiedliwości oraz przewodniczący Komisji określą, w drodze porozumienia, szczegółowe warunki techniczne dostępu do tych danych.”;

10) art. 14 otrzymuje brzmienie:

„Art. 14. 1. Na wniosek przewodniczącego Komisji albo z urzędu prokurator przekazuje Komisji informacje o toczącym się:

1) postępowaniu karnym, którego przedmiotem jest przestępstwo, o którym mowa w art. 30 ust. 1 pkt 2;
2) z udziałem prokuratora postępowaniu cywilnym lub administracyjnym dotyczącym decyzji reprywatyzacyjnych;
3) postępowaniu wyjaśniającym związanym z decyzją reprywatyzacyjną, prowadzonym w trybie art. 69 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze, a także postępowaniu zakończonym wniesieniem sprzeciwu od tej decyzji.

2. Na wniosek przewodniczącego Komisji prokurator przekazuje Komisji informacje i dokumenty z akt prowadzonego postępowania przygotowawczego lub ich kopie, chyba że sprzeciwia się temu dobro postępowania przygotowawczego.

3. W zakresie, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, prokurator, na wniosek przewodniczącego Komisji, przekazuje Komisji niezbędne dokumenty z akt sprawy lub ich kopie, a także przesyła akta albo ich kopie w całości lub określonej części.

4. W przypadku odmowy przekazania ze względu na dobro postępowania przygotowawczego, o którym mowa w ust. 2, prokurator przekazuje informacje i dokumenty z akt postępowania przygotowawczego lub ich kopie, o które wnioskowano, niezwłocznie po umorzeniu postępowania przygotowawczego albo skierowaniu do sądu aktu oskarżenia, wniosku o wydanie wyroku skazującego, wniosku o warunkowe umorzenie postępowania albo wniosku o umorzenie postępowania przygotowawczego i orzeczenie środka zabezpieczającego.”;

11) po art. 14 dodaje się art. 14a w brzmieniu:

„Art. 14a. Komisja w celu realizacji zadań wynikających z ustawy może korzystać z danych o osobie uzyskanych na podstawie art. 12 ust. 1 i 1a oraz art. 14 oraz przetwarzać je bez wiedzy i zgody osoby, której te dane dotyczą.”;

12) w art. 15 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Komisja przeprowadza czynności sprawdzające oraz prowadzi postępowanie rozpoznawcze i ogólne. Komisja przeprowadza z urzędu czynności sprawdzające w celu stwierdzenia, czy w związku z wydaniem decyzji reprywatyzacyjnej istnieją podstawy do wszczęcia postępowania rozpoznawczego.”;

13) w art. 16:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. O wszczęciu postępowania rozpoznawczego Komisja zawiadamia m. st. Warszawę oraz pozostałe strony postępowania. Jeżeli decyzja reprywatyzacyjna została wydana przez inny organ, stroną postępowania przed Komisją jest ten organ albo inny organ właściwy do rozpoznania sprawy.”,

b) w ust. 3 skreśla się zdanie drugie,

c) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio do wezwania strony lub świadka na rozprawę. Zawiadomienie lub doręczenie zawiadomienia lub wezwania uważa się za dokonane po upływie 7 dni od dnia publicznego ogłoszenia.”;

14) po art. 16 dodaje się art. 16a i art. 16b w brzmieniu:

„Art. 16a. 1. Komisja może wszcząć postępowanie rozpoznawcze w razie wniesienia przez prokuratora sprzeciwu od ostatecznej decyzji reprywatyzacyjnej do organu właściwego do wznowienia postępowania albo uchylenia lub zmiany tej decyzji.

2. W razie wszczęcia postępowania rozpoznawczego w sprawie, o której mowa w ust. 1, prokuratorowi służą prawa strony.

3. W postępowaniu, o którym mowa w ust. 1, nie stosuje się art. 184 § 2 i art. 185 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.

Art. 16b. Prokurator niezwłocznie zawiadamia Komisję o wniesieniu sprzeciwu, o którym mowa w art. 16a ust. 1. Do zawiadomienia dołącza się odpis sprzeciwu.”;

15) w art. 17:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W toku postępowania rozpoznawczego Komisja może przeprowadzić rozprawę.”,

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Komisja może wyłączyć jawność rozprawy w całości lub w części ze względu na bezpieczeństwo państwa, zagrożenie spokoju, moralności i porządku publicznego, a także jeżeli w toku rozprawy mają być roztrząsane szczegóły życia rodzinnego lub rozpatrywane informacje stanowiące tajemnicę podlegającą ochronie na podstawie odrębnych przepisów lub informacje stanowiące dane, o których mowa w art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 922).”,

c) dodaje się ust. 5 i 6 w brzmieniu:

„5. Podczas rozprawy odbywającej się z wyłączeniem jawności na sali mogą być obecni: strony, świadkowie, przedstawiciele ustawowi i pełnomocnicy stron, prokurator oraz wyznaczeni przez przewodniczącego Komisji pracownicy urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości.

6. Postanowienia o wyłączeniu jawności oraz decyzje kończące postępowanie w sprawie ogłasza się w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości.”;

16) po art. 17 dodaje się art. 17a i art. 17b w brzmieniu:

„Art. 17a. Dowodami w postępowaniu rozpoznawczym mogą być w szczególności: dokumenty, zeznania świadków, opinie biegłych, materiały i informacje zebrane w wyniku oględzin oraz inne dokumenty zgromadzone w toku postępowania karnego albo postępowania w sprawach o przestępstwa skarbowe lub wykroczenia skarbowe.

Art. 17b. 1. Przewodniczący Komisji zezwala przedstawicielom środków masowego przekazu na dokonywanie za pomocą aparatury utrwaleń obrazu i dźwięku z przebiegu rozprawy oraz transmisję audio-wizualną za pośrednictwem sieci Internet.

2. Komisja może określić warunki udziału w rozprawie przedstawicieli środków masowego przekazu.

3. Jeżeli ze względów techniczno-organizacyjnych obecność przedstawicieli środków masowego przekazu utrudnia przebieg rozprawy, Komisja ogranicza liczbę przedstawicieli środków masowego przekazu na sali, w której odbywa się rozprawa, i wskazuje uprawnionych do dokonywania za pomocą aparatury utrwaleń obrazu i dźwięku z przebiegu rozprawy oraz transmisji audio-wizualnej za pośrednictwem sieci Internet według kolejności zgłoszeń lub na podstawie losowania.

4. Przewodniczący Komisji zarządza opuszczenie sali, w której odbywa się rozprawa, przez przedstawicieli środków masowego przekazu, którzy zakłócają przebieg rozprawy.

5. W razie gdyby obecność przedstawicieli środków masowego przekazu mogła oddziaływać krępująco na zeznania świadka, przewodniczący Komisji może zarządzić opuszczenie sali, w której odbywa się rozprawa, przez przedstawicieli środków masowego przekazu na czas przesłuchania świadka.”;

17) art. 18 otrzymuje brzmienie:

„Art. 18. 1. Komisja może wezwać stronę albo osobę fizyczną działającą w charakterze organu lub działającą w jej imieniu albo z jej upoważnienia do stawienia się na rozprawę osobiście. Udział osoby wezwanej do stawienia się na rozprawę osobiście jest obowiązkowy niezależnie od miejsca zamieszkania.

2. Strona, która mimo prawidłowego wezwania nie stawiła się bez uzasadnionej przyczyny albo bez zezwolenia kierującego rozprawą opuściła rozprawę Komisji przed jej zakończeniem, może być ukarana grzywną do 10 000 zł, a w razie ponownego niezastosowania się do wezwania – grzywną do 30 000 zł.

3. Jeżeli stroną jest osoba prawna lub jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej, Komisja może ukarać grzywną osobę, która według przepisów dotyczących ustroju danej osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej jest jej ustawowym reprezentantem, członkiem organu uprawnionego do jej reprezentowania lub jest upoważniona do prowadzenia jej spraw. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio.”;

18) w art. 19:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Świadek lub biegły, który mimo prawidłowego wezwania nie stawił się bez uzasadnionej przyczyny, bez zezwolenia kierującego rozprawą opuścił

rozprawę Komisji przed jej zakończeniem lub bezzasadnie odmówił złożenia zeznania albo wydania opinii, może być ukarany grzywną do 10 000 zł, a w razie ponownego niezastosowania się do wezwania – grzywną do 30 000 zł.”,

b) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Do świadka wezwanego na rozprawę wyłącznie w sposób, o którym mowa w art. 16 ust. 4, przepisu ust. 3 w zakresie karania grzywną za niestawienie się bez uzasadnionej przyczyny nie stosuje się.”;

19) art. 20 otrzymuje brzmienie:

„Art. 20. 1. Komisja może na wniosek ukaranego, o którym mowa w art. 18 ust. 2 lub 3 lub art. 19 ust. 3, złożony w terminie 7 dni od dnia otrzymania zawiadomienia o ukaraniu, uznać za usprawiedliwioną nieobecność, odmowę zeznania albo wydania opinii i zwolnić od grzywny. Przepisu art. 88 § 1 i 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego nie stosuje się.

2. Należności pieniężne z tytułu grzywny są dochodzone na podstawie tytułu wykonawczego wystawionego przez Komisję. Należności te stanowią dochód budżetu państwa.”;

20) po art. 20 dodaje się art. 20a w brzmieniu:

„Art. 20a. 1. W przypadkach określonych w art. 18 ust. 2 i 3 oraz art. 19 ust. 3 w razie ponownego niezastosowania się do wezwania Komisja może ponadto wystąpić do właściwego prokuratora okręgowego z wnioskiem o zarządzenie zatrzymania i przymusowego doprowadzenia osoby wezwanej. Wniosek zawiera uzasadnienie.

2. Na zarządzenie prokuratora osobie, o której mowa w ust. 1, przysługuje zażalenie do sądu rejonowego, w którego okręgu prowadzi się postępowanie.”;

21) w art. 23:

a) uchyla się ust. 3,

b) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Dokumenty stanowiące podstawę wpisu w księdze wieczystej niesporządzone w postaci elektronicznej Komisja przesyła sądowi właściwemu do prowadzenia księgi wieczystej w terminie 3 dni od dnia złożenia wniosku o wpis. Dokumenty te przewodniczący Komisji lub wyznaczony przez niego członek Komisji zaopatruje z urzędu we wzmiankę o wykonalności.”;

22) art. 26 otrzymuje brzmienie:

„Art. 26. 1. W razie wszczęcia postępowania rozpoznawczego toczące się przed organem administracji, sądem administracyjnym, sądem powszechnym lub Sądem

Najwyższym postępowanie dotyczące decyzji reprywatyzacyjnej albo postępowanie o zapłatę odszkodowania lub wynagrodzenia za korzystanie z nieruchomości, albo inne postępowanie przed tymi organami lub sądami toczące się na skutek wydania decyzji reprywatyzacyjnej podlegają zawieszeniu.

2. W razie powzięcia przez Komisję informacji o toczącym się postępowaniu, o którym mowa w ust. 1, Komisja zawiadamia organ lub sąd o wszczęciu postępowania rozpoznawczego.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, Komisja przekazuje organowi lub sądowi prawomocną decyzję, o której mowa w art. 29. Zawieszone postępowanie podlega podjęciu z chwilą przekazania organowi lub sądowi decyzji. Przekazanie może nastąpić poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości.”;

23) po art. 26 dodaje się art. 26a i art. 26b w brzmieniu:

„Art. 26a. 1. W razie powzięcia przez Komisję informacji o postępowaniu egzekucyjnym dotyczącym nieruchomości warszawskiej lub dotyczącym osoby zajmującej lokal w nieruchomości warszawskiej będącej przedmiotem decyzji reprywatyzacyjnej Komisja może wystąpić do sądu z wnioskiem o zawieszenie tego postępowania lub wstrzymanie czynności organu egzekucyjnego w tym postępowaniu.

2. Sąd rozstrzyga w przedmiocie wniosku, o którym mowa w ust. 1, niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 7 dni od dnia otrzymania wniosku.

3. Do czasu rozstrzygnięcia przez sąd wniosku, o którym mowa w ust. 1, postępowanie egzekucyjne podlega zawieszeniu lub wstrzymuje się czynności w tym postępowaniu.

Art. 26b. 1. W razie powzięcia przez Komisję informacji o administracyjnym postępowaniu egzekucyjnym dotyczącym nieruchomości warszawskiej będącej przedmiotem decyzji reprywatyzacyjnej Komisja może wystąpić do organu egzekucyjnego z wnioskiem o zawieszenie tego postępowania lub wstrzymanie czynności egzekucyjnych w tym postępowaniu.

2. Organ egzekucyjny rozstrzyga w przedmiocie wniosku, o którym mowa w ust. 1, niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 7 dni od dnia otrzymania wniosku.

3. Do czasu rozstrzygnięcia przez organ egzekucyjny wniosku, o którym mowa w ust. 1, administracyjne postępowanie egzekucyjne podlega zawieszeniu lub wstrzymuje się czynności egzekucyjne w tym postępowaniu.”;

24) po art. 28 dodaje się art. 28a w brzmieniu:

„Art. 28a. Przewodniczący Komisji po zamknięciu rozprawy zakreśla stronom postępowania rozpoznawczego termin do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.”;

25) w art. 29:

a) w ust. 1:

– pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) uchyla decyzję reprywatyzacyjną w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo, uchylając tę decyzję, umarza postępowanie w całości albo w części, albo”,

– po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) uchyla decyzję reprywatyzacyjną w całości albo w części i zawiesza postępowanie w przypadku przeszkody uniemożliwiającej dalsze prowadzenie postępowania i wydanie decyzji, albo”,

– po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu:

„3a) stwierdza nieważność decyzji reprywatyzacyjnej lub postanowienia w całości lub w części, jeżeli zachodzą przesłanki określone w art. 156 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego lub w przepisach szczególnych, albo”,

– w pkt 5 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się wyraz „albo” oraz dodaje się pkt 6 w brzmieniu:

„6) rozpoznaje wniosek, o którym mowa w art. 7 ust. 1 dekretu.”,

b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Wydając decyzję, o której mowa w ust. 1 pkt 2, Komisja uchyla decyzję w przedmiocie ustanowienia prawa użytkowania wieczystego nieruchomości warszawskiej i decyzję o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości, o której mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości (Dz. U. z 2012 r. poz. 83 oraz z 2015 r. poz. 373 i 524).”;

26) w art. 30:

a) w ust. 1:

– po pkt 4 dodaje się pkt 4a–4c w brzmieniu:

„4a) stwierdzono inne naruszenie przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na wynik sprawy, w szczególności jeżeli stroną

postępowania o wydanie decyzji reprywatyzacyjnej była osoba, która nie była osobą uprawnioną w rozumieniu art. 7 ust. 1 dekretu, osobę uprawnioną reprezentował kurator ustanowiony dla osoby nieznanej z miejsca pobytu, a nie było podstaw do jego ustanowienia, ustanowiono kuratora spadku działającego w imieniu osoby nieżyjącej lub z naruszeniem przepisów o dziedziczeniu, w tym przepisów dotyczących dziedziczenia spadków wakujących lub nieobjętych, lub stwierdzono naruszenie prawa materialnego, które miało wpływ na wynik sprawy;

4b) nieruchomość warszawska jest zamieszkała przez lokatorów, którym do dnia wydania decyzji reprywatyzacyjnej nie zapewniono lokali zamiennych albo lokali socjalnych;

4c) decyzja reprywatyzacyjna została wydana pomimo nieustalenia posiadania nieruchomości warszawskiej przez dotychczasowego właściciela lub jego następców prawnych, o którym mowa w art. 7 ust. 1 dekretu;”,

– pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) przeniesienie roszczeń do nieruchomości warszawskiej było rażąco sprzeczne z interesem społecznym, w szczególności jeżeli nastąpiło w zamian za świadczenie wzajemne rażąco niewspółmierne do wartości nieruchomości warszawskiej;”,

b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. W przypadku stwierdzenia, że decyzja reprywatyzacyjna została wydana pomimo nieustalenia posiadania nieruchomości warszawskiej przez dotychczasowego właściciela lub jego następców prawnych, o którym mowa w art. 7 ust. 1 dekretu, ciężar udowodnienia posiadania spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne.”;

27) w art. 31:

a) ust. 1–3 otrzymują brzmienie:

„1. W decyzji, o której mowa w art. 29 ust. 1, Komisja może nałożyć obowiązek zwrotu równowartości nienależnego świadczenia na osobę:

1) na rzecz której wydano decyzję reprywatyzacyjną;

2) działającą w postępowaniu o wydanie decyzji reprywatyzacyjnej w imieniu lub na rzecz osoby, o której mowa w pkt 1, jeśli przeniesiono na nią prawo wynikające z tej decyzji lub faktycznie władała nieruchomością, której dotyczyła decyzja;

3) która nabyła w złej wierze własność lub prawo użytkowania wieczystego od osoby, na rzecz której wydano decyzję reprywatyzacyjną.

2. Zakres zwrotu równowartości nienależnego świadczenia określa Komisja, przy czym nie ustala zakresu, wartości ani obowiązku zwrotu nakładów na rzecz osób, o których mowa w ust. 1. Równowartość obejmuje wartość korzyści uzyskanych przez te osoby z powodu władania lub rozporządzenia w zamian nieruchomości warszawskiej lub jej części, w szczególności cenę, czynsz lub inne pożytki, według wartości przyjętej w stosunkach miejscowych lub w stosunkach danego rodzaju z dnia wydania decyzji przez Komisję, a w razie trudności albo niemożności ustalenia tej wartości – średnią wartość korzyści tego rodzaju w kwartale kalendarzowym poprzedzającym wydanie decyzji według stawek ustalanych dla celów podatkowych, jednakże nie niżej wartości uzyskanych korzyści.

3. W zależności od okoliczności sprawy, w szczególności stopnia przyczynienia się przez osobę, o której mowa w ust. 1, do wydania decyzji reprywatyzacyjnej, Komisja może nałożyć obowiązek zwrotu równowartości nienależnego świadczenia w wysokości niższej niż wynikająca z ust. 2.”,

b) w ust. 4 skreśla się wyrazy „pkt 4”;

28) po art. 31 dodaje się art. 31a w brzmieniu:

„Art. 31a. 1. Osobę fizyczną, która dopuściła się czynów, o których mowa w art. 30 ust. 1 pkt 6, Komisja w drodze decyzji może ukarać administracyjną karą pieniężną w wysokości od 1000 do 1 000 000 zł.

2. Jeżeli czynów, o których mowa w art. 30 ust. 1 pkt 6, dopuściła się osoba działająca w imieniu lub interesie osoby prawnej, administracyjną karą pieniężną, o której mowa w ust. 1, może być ukarana osoba prawna.

3. Przepisu art. 189g § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego nie stosuje się.”;

29) art. 32 otrzymuje brzmienie:

„Art. 32. Dochody z tytułu świadczeń, o których mowa w art. 31 ust. 1, art. 31a oraz art. 39 ust. 3, należne m. st. Warszawie wykorzystuje się wyłącznie na wypłatę odszkodowania lub zadośćuczynienia, o którym mowa w art. 33.”;

30) w art. 33 skreśla się wyrazy „pkt 2–4”;

31) w art. 34 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Wniosek o odszkodowanie lub zadośćuczynienie osoba, o której mowa w art. 33, składa w terminie 30 dni od dnia wydania decyzji, o której mowa w art. 29 ust. 1.”;

32) art. 35 otrzymuje brzmienie:

„Art. 35. Roszczenia z tytułu zwrotu równowartości nienależnego świadczenia, o którym mowa w art. 31 ust. 1, oraz roszczenia o zwrot spełnionego lub wyegzekwowanego świadczenia, o którym mowa w art. 39 ust. 3, przedawniają się z upływem 30 lat od dnia:

1) wydania decyzji, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 1–2a, 3a i 4;
2) w którym decyzja, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 3, zawierająca odmienne rozstrzygnięcie niż uchylona decyzja reprywatyzacyjna, stała się ostateczna.”;

33) uchyla się art. 36;

34) w art. 37:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W postępowaniach w sprawie wznowienia postępowania administracyjnego, stwierdzenia nieważności decyzji, a także zmiany lub uchylenia decyzji ostatecznej do przewodniczącego Komisji oraz członków Komisji nie stosuje się przepisu art. 24 § 1 pkt 5 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.”,

b) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. W przypadkach określonych w art. 24 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego tożsamość okoliczności dotyczących przewodniczącego Komisji z okolicznościami dotyczącymi członków Komisji nie sprzeciwia się ich udziałowi w wydaniu postanowienia, o którym mowa w ust. 3.”;

35) po art. 37 dodaje się art. 37a–37d w brzmieniu:

„Art. 37a. 1. Na podstawie zapisu dźwiękowego przebiegu przesłuchania osoby wezwanej na rozprawę lub na posiedzenie Komisji sporządza się protokół.

2. O rejestracji przebiegu przesłuchania w postaci zapisu dźwiękowego przewodniczący Komisji informuje osobę wezwaną.

3. Zapis dźwiękowy przebiegu przesłuchania stanowi załącznik do protokołu.

4. Protokół podpisują przewodniczący Komisji i osoba wezwana. Jeżeli osoba wezwana odmawia podpisania protokołu lub nie może go podpisać, przewodniczący Komisji zaznacza w protokole przyczynę braku podpisu.

Art. 37b. 1. W celu wyjaśnienia nieprawidłowości lub uchybień w działalności organów i osób prowadzących postępowania w przedmiocie wydawania decyzji reprywatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich Komisja może wszcząć postępowanie ogólne.

2. Do postępowania ogólnego stosuje się odpowiednio przepisy o postępowaniu rozpoznawczym, z wyjątkiem art. 29–31.

3. Dowody i materiały zebrane i dopuszczone w postępowaniu ogólnym Komisja może włączyć i uwzględnić jako dowody i materiały w postępowaniu rozpoznawczym bez przeprowadzania dowodu w tym postępowaniu.

Art. 37c. 1. W postępowaniu ogólnym Komisja może podjąć uchwałę o stwierdzeniu nieprawidłowości lub uchybień w działalności organów i osób prowadzących postępowania w przedmiocie wydawania decyzji reprywatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich lub skierować zawiadomienie do odpowiedniego organu.

2. W razie niestwierdzenia nieprawidłowości lub uchybień, o których mowa w ust. 1, Komisja może umorzyć postępowanie ogólne, żądać przeprowadzenia kontroli lub wszczęcia postępowań, o których mowa w art. 28.

3. W razie stwierdzenia nieprawidłowości lub uchybień mniejszej wagi Komisja może zakończyć postępowanie bez podejmowania uchwały, o której mowa w ust. 1.

Art. 37d. Od uchwały, o której mowa w art. 37c ust. 1, i czynności, o których mowa w art. 37a ust. 1 i 2, nie służy odwołanie, powództwo do sądu powszechnego, sprzeciw ani skarga do sądu administracyjnego.”;

36) w art. 38:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W sprawach nieuregulowanych niniejszą ustawą stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, z wyłączeniem art. 8 § 2, art. 13, art. 25, art. 31, art. 96–96n, art. 114–122, art. 127–144 tej ustawy.”,

b) dodaje się ust. 3–5 w brzmieniu:

„3. Do egzekucji obowiązków wynikających z decyzji Komisji stosuje się przepisy ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

4. Do zawiadomień i wezwań, o których mowa w art. 16 ust. 3 i 4, oraz do spraw określonych w art. 17b nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych.

5. Nie stwierdza się nieważności decyzji Komisji, jeżeli od dnia jej doręczenia lub ogłoszenia upłynęło dziesięć lat, a także gdy decyzja wywołała nieodwracalne skutki prawne.”;

37) w art. 39 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Decyzja, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 2, 3a i 4, oraz ostateczna decyzja właściwego organu wydana na skutek decyzji, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 3, zawierająca odmienne rozstrzygnięcie niż uchylona decyzja reprywatyzacyjna, stanowią podstawę wznowienia postępowania cywilnego o zapłatę odszkodowania lub dotyczącego zapłaty wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości.”;

38) po art. 39 dodaje się art. 39a w brzmieniu:

„Art. 39a. 1. Od decyzji Komisji stronie nie przysługują przewidziane w odrębnych przepisach środki prawne wzruszenia decyzji dotyczące wznowienia postępowania, uchylenia, zmiany lub stwierdzenia nieważności decyzji.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do postanowień Komisji.”;

39) art. 40 otrzymuje brzmienie:

„Art. 40. 1. Decyzja, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 2, 3 lub 3a oraz ust. 3, stanowi podstawę wykreślenia w księdze wieczystej wpisu dokonanego na podstawie uchylonej decyzji reprywatyzacyjnej, decyzji w przedmiocie użytkowania wieczystego, decyzji o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości, o której mowa w art. 29 ust. 3, lub na podstawie aktu notarialnego sporządzonego z uwzględnieniem uchylonej decyzji reprywatyzacyjnej, oraz stanowi podstawę wpisania jako właściciela odpowiednio m. st. Warszawy albo Skarbu Państwa. Przepisu art. 10 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece nie stosuje się.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do wpisu dokonanego na podstawie aktu notarialnego, na mocy albo wskutek którego osoba trzecia nabyła prawo lub została zwolniona z obowiązku, chyba że w chwili dokonania czynności prawnej nie wiedziała i przy zachowaniu należytej staranności nie mogła się dowiedzieć o istnieniu podstawy uchylenia decyzji reprywatyzacyjnej albo podstawy odmowy ustanowienia użytkowania wieczystego na podstawie art. 7 ust. 1 dekretu.”;

40) po art. 40 dodaje się art. 40a–40d w brzmieniu:

„Art. 40a. W przypadku sprzedaży nieruchomości warszawskiej w postępowaniu egzekucyjnym lub innym postępowaniu mającym skutki sprzedaży egzekucyjnej prawa osobiste i roszczenia dotyczące nieruchomości warszawskiej ujawnione przez wpis w księdze wieczystej lub nieujawnione w ten sposób pozostają w mocy bez potrącania ich wartości z ceny nabycia.

Art. 40b. 1. Decyzja Komisji, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 2–3, stanowi podstawę niezwłocznego przywrócenia posiadania nieruchomości warszawskiej lub jej odpowiedniej części najemcy lub innej osobie zajmującej nieruchomość na podstawie umowy zawartej z gminą albo Skarbem Państwa przed wydaniem decyzji reprywatyzacyjnej.

2. Gmina albo Skarb Państwa ma obowiązek niezwłocznego przywrócenia posiadania najemcy lub innej osobie zajmującej nieruchomość warszawską lub jej część przed dniem wydania decyzji reprywatyzacyjnej od chwili wpisu, o którym mowa w art. 40.

3. Decyzja, o której mowa w ust. 1, ma rygor natychmiastowej wykonalności z mocy prawa.

4. Czynności prawne dokonane przez osobę, na rzecz której wydano decyzję reprywatyzacyjną, o której mowa w ust. 1, lub przez jej następcę prawnego uznaje się za bezskuteczne wobec osoby zajmującej nieruchomość warszawską lub jej część.

5. Umowę, o której mowa w ust. 1, poczytuje się w razie wątpliwości za przedłużoną na czas nieoznaczony.

6. Prawa i obowiązki, o których mowa ust. 1 i 2, pozostają w mocy do czasu wydania przez Komisję decyzji prawomocnej.

Art. 40c. 1. Decyzja reprywatyzacyjna nie narusza uprawnień i obowiązków z umowy najmu zawartej z najemcą nieruchomości warszawskiej lub jej części przez gminę albo Skarb Państwa.

2. Jeżeli umowa najmu, o której mowa w ust. 1, została zawarta przed wydaniem decyzji reprywatyzacyjnej, osoba, na rzecz której wydano decyzję reprywatyzacyjną ani jej następca prawny nie wstępuje w stosunek najmu. Nie dotyczy to osoby, na rzecz której wydana została prawomocna decyzja Komisji, albo gdy Komisja umorzyła postępowanie na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 5.

3. Osoba, która wstąpiła w stosunek najmu, może wypowiedzieć najem na zasadach określonych w ustawie z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego.

4. Do czasu zapewnienia najemcy lub innej osobie zajmującej lokal w nieruchomości warszawskiej odpowiedniego lokalu zamiennego i pokrycia kosztów przeprowadzki decyzja Komisji, decyzja reprywatyzacyjna oraz zawarta na ich podstawie umowa o ustanowieniu użytkowania wieczystego oraz o sprzedaży budynku na podstawie art. 31 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, a także decyzja o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego nieruchomości w prawo własności nie podlegają wykonaniu ani egzekucji w zakresie, w jakim naruszałoby to uprawnienia i obowiązki, o których mowa w art. 40b ust. 1 i 2, chociażby decyzja była ostateczna lub prawomocna.

5. Przepisu ust. 2 nie stosuje się w razie sprzedaży budynku osobie, na rzecz której wydano decyzję reprywatyzacyjną, na podstawie art. 31 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami.

Art. 40d. Umowa najmu nieruchomości warszawskiej lub jej części powinna być zawarta na piśmie pod rygorem nieważności.”;

41) w art. 41 w ust. 1 skreśla się wyrazy „pkt 4”;

42) po art. 41 dodaje się art. 41a w brzmieniu:

„Art. 41a. 1. Nieważne jest oświadczenie woli mające za przedmiot nieruchomość warszawską, złożone przez osobę, na rzecz której wydano decyzję reprywatyzacyjną na podstawie okoliczności, o których mowa w art. 30 ust. 1, która nabyła prawo lub roszczenie od osoby uprawnionej lub która nie była osobą uprawnioną w rozumieniu art. 7 ust. 1 dekretu.

2. Nieważność oświadczenia woli, o którym mowa w ust. 1, nie ma wpływu na skuteczność dokonanej na jego podstawie odpłatnej czynności prawnej, jeżeli wskutek tej czynności osoba trzecia nabyła prawo lub została zwolniona od obowiązku, chyba że działała w złej wierze.

3. W złej wierze jest ten, kto w chwili dokonania czynności prawnej z osobą, o której mowa w ust. 1, wiedział lub z łatwością mógł się dowiedzieć o okolicznościach, o których mowa w art. 30 ust. 1.”.

**Art. 2.** W ustawie z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz. U. z 2017 r. poz. 1007) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. $36^4$ w ust. 8 w pkt 21 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 22 w brzmieniu:

„22) Komisja do spraw reprywatyzacji nieruchomości warszawskich.”;

2) w art. $36^5$ w ust. 3 wyrazy „oraz 19” zastępuje się wyrazami „ , 19 oraz 22”.

**Art. 3.** W ustawie z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym (Dz. U. z 2017 r. poz. 678 i 1475) w art. 6 w ust. 1 po pkt 7b dodaje się pkt 7c w brzmieniu:

„7c) Komisji do spraw reprywatyzacji nieruchomości warszawskich, w związku z prowadzonymi czynnościami sprawdzającymi, postępowaniem rozpoznawczym lub ogólnym;”.

**Art. 4.** Przepis art. 31a ustawy zmienianej w art. 1 ma zastosowanie również do naruszeń, które miały miejsce przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, jeżeli skutki, o których mowa w art. 30 ust. 1 pkt 6 ustawy zmienianej w art. 1, trwają po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

**Art. 5.** Przepisy art. 40b i art. 40c ustawy zmienianej w art. 1 stosuje się także do umów zawartych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy niezależnie od tego, czy przed tym dniem decyzja reprywatyzacyjna stała się ostateczna, chyba że umowa wygasła wskutek odstąpienia albo wypowiedzenia przez osobę zajmującą nieruchomość warszawską lub jej część. Nie wyłącza to odpowiedzialności gminy względem najemcy z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania.

**Art. 6.** Do postępowań toczących się przed Komisją do spraw reprywatyzacji nieruchomości warszawskich, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

**Art. 7.** Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.